

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**IXe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 215.963 van 24 oktober 2011  
in de zaak A. 197.774/IX-6972**

In zake: Koenraad VAN DE CASTEELE  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Pascal Lahousse  
kantoor houdend te 2800 Mechelen  
Leopoldstraat 64  
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VLAAMSE GEMEENSCHAP, vertegenwoordigd door de  
Vlaamse regering  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Bart Staelens  
kantoor houdend te 8000 Brugge  
Stockhouderskasteel  
Gerard Davidstraat 46 bus 1  
bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van het beroep*

1. Het beroep, ingesteld op 23 september 2010, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de directieraad van het Agentschap voor Natuur en Bos van de Vlaamse overheid van 27 april 2010 waarbij ten aanzien van Koenraad Van de Castele de PLOEG-evaluatie “onvoldoende” voor het werkjaar 2009 definitief wordt uitgesproken.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 oktober 2011.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

De verzoeker en advocaat Pascal Lahousse, die eveneens verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Pieter-Jan Staelens, die loco advocaat Bart Staelens verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3.1. De verzoeker is als technicus-boswachter werkzaam bij het Agentschap voor Natuur en Bos, dat als intern verzelfstandigd agentschap zonder rechtspersoonlijkheid onder het departement Leefmilieu, Natuur en Energie van de Vlaamse overheid ressorteert.

3.2. In het kader van een “verbetertraject” heeft tussen de verzoeker en zijn eerste evaluator vanaf september 2008 tweewekelijks overleg plaats.

Tijdens een eerste overleg op 24 september 2008 worden een aantal afspraken gemaakt.

Tijdens een tweede overleg op 8 oktober 2008 wordt de naleving van de eerder gemaakte afspraken gecontroleerd en worden nieuwe afspraken gemaakt.

3.3. Op 27 februari 2009 hebben de eerste en de tweede evaluator een planningsgesprek met de verzoeker voor het werkjaar 2009. Tijdens dit gesprek worden een aantal resultaatgerichte en ontwikkelingsgerichte doelstellingen als persoonlijke doelstellingen vooropgesteld, evenals een aantal kerncompetenties, die gelden voor alle personeelsleden van het Agentschap voor Natuur en Bos, en een aantal specifieke competenties, die gelden voor de personeelsleden van het niveau C.

3.4. Op 10 maart 2009, 1 en 27 april 2009, 23 september 2009, 16 oktober 2009 en 19 november 2009 hebben voorts “overleg” of “opvolgings- en functioneringsgesprekken” plaats. Tijdens dit overleg en deze gesprekken wordt nagegaan of de verzoeker de gemaakte afspraken naleeft en worden nieuwe afspraken gemaakt. Van elk gesprek wordt een verslag opgesteld dat door de verzoeker wordt ondertekend en waarop hij zijn opmerkingen kan formuleren.

3.5. Op 12 maart 2010 heeft het evaluatiegesprek over het werkjaar 2009 plaats. Tijdens dit gesprek worden de resultaatgerichte doelstellingen, de kerncompetenties en de specifieke competenties besproken met de verzoeker. Wat de resultaatgerichte competenties betreft, worden geen problemen vermeld. Het evaluatieverslag besluit evenwel dat de kerncompetenties “klantgerichtheid”, “betrouwbaarheid”, “samenwerken” en “organisatiebetrokkenheid” ontoereikend vervuld zijn, evenals de specifieke competenties “nauwgezetheid” en “organiseren”.

Het evaluatieverslag stelt:

“[...]”

In 2009 ging het functioneren van Koenraad ten opzichte van 2008 eerder achteruit dan vooruit: kerncompetenties (klantgerichtheid en betrouwbaarheid) die in 2008 nog voor verbetering vatbaar waren, werden in 2009 ontoereikend vervuld.

Het verbetertraject leverde in 2009 dus niet het verwachte resultaat op doordat Koenraad weigert te erkennen dat zijn functioneren te wensen overlaat en het verbetertraject niet aangrijpt om te verbeteren, maar verwerpt als een door zijn oversten en het management opgezette pesterij. Doordat Koenraad niet inziet dat zijn functioneren voor verbetering vatbaar is, kan hij ook niet verbeteren ...”

De “einduitspraak” luidt: “onvoldoende”.

3.6. Op 23 maart 2010 stelt de verzoeker tegen deze evaluatie een gemotiveerd beroep in bij de raad van beroep.

3.7. Op 22 april 2010 adviseert de raad van beroep, met vijf stemmen tegen twee, dat de evaluatie “onvoldoende” van de verzoeker ongegrond is.

Dit advies steunt op de volgende overwegingen:

“Overwegende dat uit het onderzoek van de raad van beroep en van de voorhanden zijnde gegevens is gebleken dat de resultaatgerichte doelstellingen werden gehaald en het verbetertraject de partijen onder grote druk heeft geplaatst, waardoor het wederzijds vertrouwen zoek is geraakt; Dat overigens de aangehaalde feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn om een onvoldoende te schragen; En dat zijn technische vaardigheid als boswachter buiten kijf staat;

Overwegende dat het evaluatieverslag gefocust is op de kerncompetenties van klantgerichtheid en betrouwbaarheid, respect voor anderen, samenwerken in de organisatie en dat de tekortkomingen zich voornamelijk situeren op de samenwerking, het aanvaarden van beleidsbeslissingen en het respect voor leidinggevende;

Overwegende dat ter zitting is gebleken dat niettemin de HRM aanwezige aan de verzoeker de hand heeft gereikt ten einde de samenwerking toch nog te kunnen verder zetten, waarop de verzoeker niet onmiddellijk is ingegaan, omdat hij een nieuwe betrekking zoekt”.

3.8. Op 27 april 2010 beslist de directieraad van het Agentschap voor Natuur en Bos om ten aanzien van de verzoeker “de PLOEG-evaluatie ‘onvoldoende’ over het werkjaar 2009 definitief [uit te spreken]”.

Deze beslissing steunt, benevens op de aanhaling van de toepasselijke reglementering en de voorafgaande stappen in de evaluatie van de verzoeker, op de volgende overwegingen:

“Overwegende [dat] artikel IV 8 § 3 van het VPS van 13 januari 2006 bepaalt dat de instantie bevoegd voor de definitieve uitspraak over de evaluatie, binnen de 15 kalenderdagen na ontvangst van het advies beslist en dat de instantie die bevoegd is voor de definitieve beslissing, de evaluatie ‘onvoldoende’ al dan niet kan behouden of de evaluatie ‘onvoldoende’ kan vervangen door een loopbaanvertraging;

Overwegende dat in het evaluatieverslag van 12 maart 2010 geen problemen vermeld worden met betrekking tot de resultaatgerichte doelstellingen en dat in het eindoordeel vermeld staat dat 3 van de 5 kerncompetenties onvoldoende vervuld zijn en 2 van de 3 specifieke competenties onvoldoende vervuld zijn;

dat de raad van beroep meent dat de resultaatgerichte doelstellingen werden gehaald en het verbetertraject (=opeenvolgende functioneringsgesprekken) de partijen onder hoge druk heeft geplaatst, waardoor het wederzijds vertrouwen zoek is geraakt;

dat de raad van beroep meent dat de aangehaalde feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn om een onvoldoende te schragen;

dat de raad van beroep argumenteert dat de technische vaardigheden als boswachter buiten kijf staan;

dat de directieraad beargumenteert dat dit in perspectief gezien moet worden met de toelichting bij art IV 6 § 1 van het VPS dat het een verplichting is om ongunstige feiten vast te stellen via hetzij een persoonlijke nota, hetzij een opvolgingsgesprek en er om die reden een verbetertraject opgestart werd;

dat uit het arrest van de Raad van State nr. 167.205 van 29 januari 2007 blijkt dat het belangrijk is om de ongunstige feiten die kunnen leiden tot een evaluatie ‘onvoldoende’ op te nemen in het evaluatiedossier en de geëvalueerde hiervan op de hoogte te brengen, om zo de feiten nauwkeurig en tegensprekelijk vast te kunnen stellen en de geëvalueerde de kans te geven bij te sturen tijdens de evaluatieperiode;

dat de functioneringsproblemen vastgesteld werden in de evaluatieverslagen van de werkjaren 2007 en 2008 en dat het evaluatieverslag 2008 expliciet vermeldt dat er in 2008 geen onvoldoende wordt gegeven om het in juni 2008 opgestarte verbetertraject een kans te geven;

dat volgens art. IV, 1 § 1 van het VPS een evaluatie betrekking heeft op zowel de prestaties als de wijze waarop deze prestaties geleverd werden en dat in de evaluatie zowel de resultaatgebonden doelstellingen als de competenties beoordeeld worden;

dat een ontoereikend niveau van competenties, waaronder waardegebonden competenties, een zwaarwegend feit is;

dat het resultaat van dit competentietekort is dat de samenwerking stroef verloopt;

dat de beoordeling over de technische vaardigheden geen invloed heeft gehad bij de eindbeoordeling onvoldoende;

Overwegende dat in het evaluatieverslag van het werkjaar 2009 met feiten en voorbeelden werd aangetoond dat de competenties klantgerichtheid (naar interne klanten toe), betrouwbaarheid, samenwerken, organisatiebetrokkenheid, nauwgezetheid en organiseren bij Koenraad Van de Castele aanzienlijk onder het verwachte niveau vallen;

dat de raad van beroep beargumenteert dat de tekortkomingen zich voornamelijk situeren op de samenwerking, het aanvaarden van beleidsbeslissingen en het respect voor de leidinggevende;

dat de directieraad beargumenteert dat het tekort aan respect niet alleen betoond werd ten opzichte van de leidinggevend, maar dat ook ten aanzien van directe collega's, arbeiders en externen weinig respect betoond wordt;

dat de nadruk op samenwerking nog niet betekent dat ook de andere competenties toereikend zouden zijn;

dat klantgerichtheid in de planning 2009 beperkt werd tot interne klantgerichtheid;

dat betrouwbaarheid expliciet omschreven werd in de planning 2009 als het aanvaarden van instructies en beheerkeuzes;

dat het niet nemen van verantwoordelijkheid voor het eigen handelen volgens het competentiewoordenboek van de Vlaamse overheid en de nieuwe functiebeschrijving van boswachter ook een gebrek aan betrouwbaarheid is;

dat de beschuldigingen van Koenraad Van de Castele aan zijn leidinggevend bij nader onderzoek niet hard gemaakt konden worden;

dat zo de verdenking van Koenraad Van de Castele dat zijn leidinggevend hem uit zijn boswachterswoning willen zetten, niet correct is, omdat alle woningen beheerd worden volgens de criteria die zijn aangegeven in de woningnota van ANB en dat uit de woningnota blijkt dat Koenraad Van de Castele in zijn woning kan blijven wonen tot aan zijn pensionering, waarna deze woning gesloopt zal worden;

dat de beschuldiging dat de leidinggevend niet neutraal zouden oordelen, niet door feiten onderbouwd wordt;

Overwegende dat in het evaluatieverslag vermeld wordt dat het verbetertraject in 2009 niet het verwachte resultaat opleverde omdat Koenraad Van de Castele weigert te erkennen dat zijn functioneren te wensen overlaat en het verbetertraject niet aangrijpt om te verbeteren, maar verwerpt als een door zijn oversten en het management opgezette pesterij;

dat de raad van beroep vaststelt dat Koenraad Van de Castele niet ingaat op de handreiking ten einde de samenwerking toch nog verder te kunnen zetten, waarop de heer Van de Castele niet onmiddellijk is ingegaan omdat hij een nieuwe betrekking zoekt;

dat de directieraad van ANB met de raad van beroep vaststelt dat de heer Van de Castele niet ingaat op de handreiking om de samenwerking verder te kunnen zetten;

dat de wens om een nieuwe betrekking te zoeken geen invloed heeft tot het al dan niet gerechtvaardigd zijn van een evaluatie onvoldoende”.

Dit is de bestreden beslissing.

Ze wordt met een aangetekende brief van 12 mei 2010 aan de verzoeker ter kennis gebracht, zonder vermelding van de beroepsmogelijkheid bij de Raad van State.

#### *IV. Regelmatigheid van de rechtspleging*

4. Ter terechtzitting legt de verzoeker een brief neer van 7 oktober 2011 die hij heeft gericht tot de auditeur van de Raad van State die met het onderzoek van de zaak is belast en tot de voorzitter van de Raad van State. In deze brief voert hij “argumenten [aan] ter verduidelijking en verdediging, na het lezen van het verslag van mevrouw de Auditeur”. De verzoeker stelt dat hij dit noodzakelijk acht, omdat zijn raadsman dit niet heeft gedaan in zijn “laatste memorie van wederantwoord”.

5. De verwerende partij vraagt dat deze brief uit de debatten zou worden geweerd, aangezien zij niet voorafgaand aan de terechtzitting een afschrift van deze brief heeft ontvangen en de inhoud van deze brief derhalve niet aan de tegensprekelijke procedure onderworpen is geweest.

#### *Beoordeling*

6. Artikel 14, tweede lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State bepaalt dat elk van de partijen over dertig dagen beschikt, nadat het auditoraatsverslag hen ter kennis werd gebracht, om een laatste memorie in te dienen.

Deze “laatste memorie” is het processtuk waarin de partijen kunnen repliceren op het standpunt dat door de auditeur die met het onderzoek van de zaak is belast, wordt ingenomen in zijn verslag. Te dezen heeft de raadsman van de verzoeker op 6 juni 2011, namens laatstgenoemde, een laatste memorie ingediend.

Het genoemde besluit van de Regent voorziet niet in de mogelijkheid voor de verzoeker om naderhand nog een processtuk in te dienen met nieuwe of bijkomende argumenten ter aanvulling van de laatste memorie.

Bijgevolg kan de brief van 7 oktober 2011 van de verzoeker, die er slechts toe strekt de laatste memorie aan te vullen, niet als een processtuk in aanmerking worden genomen en wordt hij als zodanig uit de debatten geweerd.

Voor zover de voormelde brief ook de schriftelijke neerslag is van hetgeen de verzoeker ter terechtzitting heeft uiteengezet, wordt hij niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen.

#### *V. Onderzoek van het enige middel*

##### *Standpunt van de partijen*

7. De verzoeker voert in een enig middel de schending aan van “de beginselen van het behoorlijk bestuur in het algemeen” en in het bijzonder van de materiële motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoeker betoogt dat de raad van beroep correct en afdoende heeft gemotiveerd waarom de evaluatie “onvoldoende” ongegrond is. Hij acht de waarde van de uitspraak van de raad van beroep zeer belangrijk, omdat deze raad is samengesteld uit onafhankelijke personen die de feiten in een juiste context

kunnen plaatsen, en zijn paritaire samenstelling een waarborg is voor onpartijdigheid en objectiviteit. De verzoeker stelt dat de directieraad, niettegenstaande een bijzondere motiveringsplicht op hem rust wanneer hij afwijkt van het advies van de raad van beroep, niet repliceert op dit advies, noch argumenteert waarom hij daarvan afwijkt. Volgens de verzoeker maakt de directieraad zich ervan af met enkele nietszeggende stijlformules, waarbij de vaststellingen van het eindverslag louter worden herhaald.

De verzoeker voegt eraan toe dat de directieraad in de bestreden beslissing zelfs melding maakt van een argument dat nooit eerder ter sprake is gekomen, namelijk met betrekking tot de problematiek van de boswachterswoning. Volgens de verzoeker gaat het niet op dat in de bestreden beslissing nieuwe elementen worden ingeroepen waartegen hij zich op geen enkel ogenblik heeft kunnen verweren.

De verzoeker betoogt ten slotte dat beslissingen waartoe geen redelijk denkend mens bij een afweging van de betrokken belangen zou kunnen komen, doen vermoeden dat de vereiste belangenafweging niet heeft plaatsgehad en dat de beleidsvrijheid niet op een wettige wijze is uitgeoefend. Hij stelt dat geen enkel redelijk bestuur in de gegeven omstandigheden besloten zou hebben tot een evaluatie “onvoldoende”.

8. De verwerende partij antwoordt dat de verzoeker niet tegelijk de schending van de materiële en de formele motiveringsplicht kan aanvoeren. Aangezien de verzoeker in staat is om inhoudelijk kritiek uit te oefenen op de materiële motieven van de bestreden beslissing, kent hij deze motieven en is het doel van de formele motiveringsplicht ten aanzien van hem bereikt, zodat hij zich niet over een gebrek aan formele motivering kan beklagen.

Voor zover de verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet afdoende motiveert waarom van het advies van de raad van beroep wordt afgeweken, en enkel nietszeggende stijlformules bevat, laat de verwerende partij

gelden dat de bestreden beslissing aldus gestructureerd is dat het advies van de raad van beroep in afzonderlijke onderdelen wordt geciteerd, waarbij elk citaat wordt gevolgd door een uitgebreide motivering waarom de directieraad dit advies niet bijvalt. Aangezien in de bestreden beslissing eerst wordt aangehaald wat in het evaluatieverslag wordt geponeerd, vervolgens wat de raad van beroep hieromtrent adviseert en ten slotte wordt weergegeven welke de eigen beoordeling van de directieraad is, mist het middel, aldus de verwerende partij, zowel feitelijke als juridische grondslag.

Voor zover de verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing melding maakt van een nieuw argument, namelijk met betrekking tot de boswachterswoning, wijst de verwerende partij erop dat de verzoeker in zijn beroepschrift van 23 maart 2010 tegen de evaluatie “onvoldoende” de problematiek van de boswachterswoning zelf heeft aangebracht en dat zij in het kader van de formele motiveringsplicht heeft geantwoord op de door hem aangevoerde argumenten en bezwaren.

De verwerende partij werpt ten slotte op dat het onderdeel van het middel waarin de verzoeker de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, onvoldoende is ontwikkeld en bijgevolg onontvankelijk is. Hoe dan ook is het volgens haar in de gegeven omstandigheden denkbaar dat een bestuur overgaat tot het toekennen van de evaluatie “onvoldoende”. Uit het feitenrelaas blijkt immers dat de verzoeker door middel van opvolgings- en functioneringsgesprekken meerdere keren op de hoogte werd gebracht van zijn tekortkomingen en intensief werd begeleid, en dat van deze gesprekken telkens een verslag werd opgemaakt dat door de verzoeker werd ondertekend en waarover hij zijn opmerkingen heeft kunnen formuleren. Uit de verslagen blijkt volgens de verwerende partij dat zij alles in het werk heeft gesteld om de verzoeker ertoe aan te zetten aan zijn tekortkomingen te werken, maar dat hij niet bereid is geweest om in te gaan op de hem aangeboden kansen.

9. Ter terechtzitting laat de verzoeker nog gelden dat hij inmiddels uit de boswachterswoning is gezet zonder enige motivatie en overleg en middels intimidatie, huisvredebreuk en aangetekende dreigbrieven, zodat hetgeen daarover in de bestreden beslissing is gesteld niet met de werkelijkheid overeenstemt.

### *Beoordeling*

10. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Te dezen dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, wel degelijk repliceert op het advies van de raad van beroep en motiveert waarom van dit advies wordt afgeweken. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar memorie van antwoord, blijkt dat de bestreden beslissing op een zodanige wijze is gestructureerd dat de wezenlijke onderdelen van het advies van de raad van beroep telkens worden aangehaald in afzonderlijke overwegingen en dat elk aangehaald onderdeel van het advies wordt gevolgd door een motivering die duidelijk maakt waarom de directieraad het advies op dat vlak niet volgt. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk wat in het evaluatieverslag met betrekking tot het functioneren van de verzoeker wordt gesteld, wat de raad van beroep daarover adviseert en ten slotte wat de directieraad daarover oordeelt. Het gemotiveerde oordeel van de directieraad leidt tot de conclusie dat de evaluatie “onvoldoende” van de verzoeker moet worden behouden.

De bestreden beslissing is aldus afdoende formeel gemotiveerd.

11. Het middel noopt voorts tot een onderzoek naar de deugdelijkheid van de motieven van de bestreden beslissing, met andere woorden tot een onderzoek naar de naleving van de materiële motiveringsplicht. Het behoort niet aan de Raad van State om daarbij zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad van State vermag bij de uitoefening van zijn wettigheidsstoezicht slechts na te gaan of de administratieve overheid de haar toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Naar aanleiding van het beroep van de verzoeker tegen de evaluatie “onvoldoende”, adviseerde de raad van beroep dat deze evaluatie ongegrond is. Dit advies steunde op drie overwegingen: (1) de aangehaalde feiten zijn niet zwaarwichtig genoeg om de evaluatie “onvoldoende” te schragen; (2) het evaluatieverslag is toegespitst op de kerncompetenties en de tekortkomingen situeren zich voornamelijk op het vlak van de samenwerking, het aanvaarden van beleidsbeslissingen en het respect voor de leidinggevende; (3) de verzoeker is niet onmiddellijk ingegaan op de handreiking door het aanwezige personeelslid van de dienst HRM, omdat hij een nieuwe betrekking zoekt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de directieraad deze overwegingen van de raad van beroep stuk voor stuk herneemt en motiveert waarom daarin geen reden wordt gezien om terug te komen op de evaluatie “onvoldoende” van de verzoeker. De verzoeker toont in zijn verzoekschrift helemaal niet aan waarom die motivering niet redelijkerwijze aanvaardbaar zou zijn, noch dat het enkel om “nietszeggende stijlformules” zou gaan. Dit blijkt ook niet zonder meer uit de lezing van de motieven van de bestreden beslissing, die -integendeel- alle betrekking hebben op de door de raad van beroep in zijn advies vermelde overwegingen en deze overwegingen vermogen te weerleggen.

De verzoeker toont derhalve niet aan dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

12. De verzoeker kan voorts niet worden bijgevalen waar hij stelt dat de bestreden beslissing melding maakt van een totaal nieuw argument dat nooit eerder ter sprake kwam en waartegen hij zich op geen enkel ogenblik heeft kunnen verweren, meer bepaald met betrekking tot de problematiek van de boswachterswoning. In zijn beroepschrift van 23 maart 2010 tegen de evaluatie “onvoldoende” voerde de verzoeker immers zelf deze problematiek aan en argumenteerde hij dat zijn slechte evaluatie erop gericht was hem en zijn echtgenote weg te pesten uit de boswachterswoning. Derhalve kan niet worden aangenomen dat het gaat om “een totaal nieuw argument dat nooit eerder ter sprake is geweest”. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing een antwoord gegeven op het voormelde argument van de verzoeker.

Aan de verwerende partij kan te dezen geen onzorgvuldigheid worden verweten.

Voor zover de verzoeker ter terechtzitting laat gelden dat het in de bestreden beslissing verstrekte antwoord niet met de werkelijkheid overeenstemt en dat dit wordt bevestigd doordat hij inmiddels de boswachterswoning heeft moeten verlaten, geeft hij aan het middelonderdeel niet alleen een andere draagwijdte dan in zijn verzoekschrift, wat hij ter eerbiediging van de rechten van verdediging van de verwerende partij niet ontvankelijk pas ter terechtzitting kan doen, maar beroept hij zich bovendien op feiten die op zich niets te maken hebben met zijn functioneren tijdens het werkjaar 2009 en de ongunstige evaluatie daarvan niet kunnen ontkrachten.

13. De verzoeker beperkt zich ten slotte tot een theoretische uiteenzetting van wat hij onder het redelijkheidsbeginsel verstaat, maar hij zet niet in het minst uiteen op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel zou hebben geschonden.

Het middel is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover het de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert.

14. Uit wat voorafgaat volgt dat het enige middel deels onontvankelijk en voor het overige ongegrond is.

## **BESLISSING**

**1. De Raad van State verwerpt het beroep.**

**2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 24 oktober 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

|                        |                  |
|------------------------|------------------|
| André Vandendriessche, | kamervoorzitter, |
| Daniël Moons,          | staatsraad,      |
| Bert Thys,             | staatsraad,      |
| bijgestaan door        |                  |
| Vera Wauters,          | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Vera Wauters**

**André Vandendriessche**